

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 354/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Polákom, Poštová 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 22/2019 z 18. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia [REDACTED]

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 22/2019 z 18. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Predmetná ústavná sťažnosť bola v súlade s čl. X bodom 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019, v zmysle ktorého nad rámec uvedeného rozsahu možno prideliť aj naliehavé veci, rozhodnutie o ktorých neznesie odklad, pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov sudcovi Miroslavovi Durišovi, členovi I. senátu ústavného súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obvinený zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) z obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ je vo väzbe od 13. októbra 2017.

4. Sťažovateľ požiadal 10. mája 2019 o prepustenie z väzby na slobodu.

5. Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 31. mája 2019 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) rozhodol tak, že sťažovateľa a ďalšieho obvineného prepustil z väzby na slobodu a nahradil ich väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia viacerých obmedzení a povinností. Špecializovaný súd zároveň neprijal písomný sľub obvinených a neprijal peňažnú záruku ďalšieho obvineného.

6. Špecializovaný súd vo svojom uznesení dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnej veci sťažovateľa v súlade s § 2 ods. 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), teda v danej trestnej veci nepostupujú prednostne a urýchlene.

7. Proti uzneseniu špecializovaného súdu zahlásil sťažnosť prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“).

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol o sťažnosti prokurátora tak, že uznesenie špecializovaného súdu zrušil v celom rozsahu, zamietol žiadosti obvinených o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal písomné sľuby obvinených, ich väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal ponuku peňažnej záruky.

9. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že špecializovaný súd nemôže byť viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v predošlom väzobnom rozhodnutí, keďže každé konanie na podklade podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu je vo svojej podstate novým preskúmaním trvania dôvodov väzby a možnosti nahradenia väzby menej invazívnym spôsobom. Tvrdí, že najvyšší súd nemal v napadnutom uznesení „*upozorňovať*“ sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu na jeho právne názory a jeho postup v konaní.

10. Sťažovateľ k samotnej dôvodnosti väzby argumentuje, že najvyšší súd bez bližšieho skúmania odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie o väzbe a nevenoval dostatočnú pozornosť okolnostiam prípadu. Najvyšší súd neanalyzoval postup orgánov činných v trestnom konaní, naopak, túto povinnosť si splnil špecializovaný súd vo svojom uznesení. Najvyšší súd navyše neprihliadol na skutočnosť, že postup orgánov činných v trestnom konaní nekorešponduje s plánom vykonávania úkonov podľa s. 22 a 23 uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 18/2019 z 30. apríla 2019.

11. Sťažovateľ napokon pred ústavným súdom poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu o iných obvinených v tej istej trestnej veci, konkrétne na uznesenia sp. zn. 6 Tost 8/2019 a sp. zn. 6 Tost 12/2019 (bez uvedenia dátumu ich prijatia, pozn.), v ktorých sa najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa v podstate stotožnil so závermi špecializovaného súdu o nedostatočne rýchlom postupe orgánov činných v trestnom konaní a obvinených v dôsledku toho prepustil z väzby na slobodu.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR, právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na spravodlivý proces zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/22/2019 zo dňa 18.06.2019 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/22/2019 zo dňa 18.06.2019 sa zrušuje a prikazuje sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] prepustil neodkladne na slobodu.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, I. ÚS 120/2019). K ďalším dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 47/2015).

17. Ústavný súd konštantne judikuje, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy garantujúcich základné právo na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

18. Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

19. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, I. ÚS 177/03). Požiadavku

obsiahnutú v tomto článku nemožno definovať *in abstracto*, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti uviedol sťažovateľ (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02, I. ÚS 189/09, IV. ÚS 493/2013).

20. Do právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré ich viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. na ponechanie vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

21. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02, I. ÚS 47/2013, III. ÚS 296/2017). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého

zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné (IV. ÚS 333/08, II. ÚS 343/09, II. ÚS 348/2016).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

22. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

23. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd nevenoval dostatočnú pozornosť okolnostiam prípadu, keď bez bližšieho skúmania postupu orgánov činných v trestnom konaní iba odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie. Sťažovateľ ďalej odkazuje na rozhodnutia iného senátu najvyššieho súdu vo vzťahu k obvineným v tej istej trestnej veci, ktorých najvyšší súd prepustil z väzby na slobodu.

24. Najvyšší súd k postupu orgánov činných v trestnom konaní v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *«Ako však bolo povedané vyššie, keďže obvinený [REDAKOVANÉ] argumentoval aj nečinnosťou orgánov činných v trestnom konaní, súd obe podané žiadosti vyhodnotil ako prípustné. V tomto smere najvyšší súd považuje za potrebné upozorniť, že ak obvinený poukazuje pri tom na existenciu „iných dôvodov“ podá žiadosť podľa § 79 ods. 3 Tr. por. ešte pred uplynutím zákonnej tridsaťdňovej lehoty odkedy rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudne právoplatnosť, potom rozhodujúcim pre vyhodnotenie takto podanej sťažnosti bude práve relevancia týchto „iných dôvodov“. Uvedené plynie z účelu dotknutého ustanovenia, ktorým je vytvorenie dostatočného časového priestoru, počas ktorého je možné reálne posúdiť ďalšiu ne/potrebu*

d'alšieho väzobného stíhania. Inak povedané, pokiaľ zákon vo všeobecnosti stanovuje, že obvinený môže žiadať o prepustenie z väzby raz mesačne, je to zjavne preto, aby bolo možné reálne vyhodnotiť ďalšiu ne/dôvodnosť trestného stíhania a ne/trvanie väzobných dôvodov.

V tomto smere obvinenému ■■■■■ ■■■■■ „sekundoval“ aj samosudca špecializovaného súdu, ktorý si na jednej strane ustálil, že „iný dôvod“, z ktorého u ■■■■■ vyvodil prípustnosť skôr podanej žiadosti, nie je daný a na strane druhej, po analýze dvoj-trojtyždňovej aktivity orgánov činných v trestnom konaní (ostatné uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané 30. apríla 2019, pričom k opätovnému predloženiu spisu došlo 23. mája 2019) uzavrel, že v konaní dochádza k prietahom. Takýto postup vyvoláva vážne podozrenie z účelovosti, zo snahy v rozpore s § 194 ods. 5 Tr. por. „presadiť“ svoj dlhodobo pertraktovaný právny názor, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v tejto trestnej veci bez zbytočných prietahov. V tomto smere najvyšší súd dôrazne upozorňuje, že uznesenia sp. zn. 6 Tost 8, 12/2019 sa netýkali žiadneho z momentálne väzobne stíhaných obvinených, a preto je úplne evidentné, aký právny názor má samosudca povinnosť rešpektovať...

K rýchlosti konania najvyšší súd opakuje, že od posledného rozhodnutia najvyššieho súdu z 30. apríla 2019, sp. zn. 5 Tost 17, 18/2019 do podania nových žiadostí, ktoré boli prokurátorovi doručené 14. a 15. mája 2019 (resp. ich predloženia sudcovi pre prípravné konanie 23. mája 2019), uplynul len veľmi krátky čas, z ktorého dôvodu sa na jeho záveroch o ne/aktivite orgánov činných v trestnom konaní nič zásadné zmeniť nemohlo. Inak povedané, ako to najvyšší súd naznačil vyššie, za tak krátky časový úsek (ide v podstate o osem/deväť pracovných dní) ani nemožno postup orgánov činných v trestnom konaní z pohľadu dodržania § 2 ods. 6 Tr. por. relevantne hodnotiť a ak aj áno, potom, prípadná - hoci aj niekoľkodňová nečinnosť nie je spôsobilá dotknúť sa práv obvinených.

Bez ohľadu na to najvyšší súd upozorňuje, že v rozhodnom čase (resp. bezprostredne po podaní žiadostí) boli vykonané dva celodenné výsluchy obvineného ■■■■■ zo 6. a 7. mája 2019 (zv. 5.4, č. 1. 317, 334) a svedka ■■■■■ zo 16. a 17. mája 2019 (zv. 6.1, č. 1. 255, 265), bolo spracovaných 52 žiadostí o vypracovanie správ o povesti (zv. 14.13, č. 1. 101 - 152), boli doložené výpisy z účtov obvinených ■■■■■ ■■■■■ (zv. 14.13, č. L 153), boli realizované štyri nazretia do spisu (zv. 15.1, č. 1. 264), vypracované vyjadrenie k žiadosti o preskúmanie postupu policajta

podľa § 210 Tr. por. (zv. 15.1, č. 1. 272) a samozrejme, stanovisko k prepusteniu obvinených [REDAKOVANÉ] z väzby. Za týchto okolností najvyšší súd žiadne evidentné prietahy v konaní nezistil. Bez ohľadu na to, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní naďalej urýchlene vykonávať úkony trestného konania, a to predovšetkým tie z nich, ktorých potrebu sami deklarovali v konaní o predĺžení lehoty väzby.»

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že najvyšší súd podrobne preskúmal postup orgánov činných v trestnom konaní v rozsahu od posledného rozhodnutia o väzbe sťažovateľa (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 17/2019 z 30. apríla 2019) a na rozdiel od špecializovaného súdu dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní v tomto danom období nespôsobili „prietahy“, a teda, že v konaní postupujú urýchlene v zmysle § 2 ods. 6 Trestného poriadku.

26. Na uvedenom závere najvyššieho súdu, zohľadňujúc krátku dobu od vydania posledného väzobného rozhodnutia i realizáciu výsluchov, spracovanie žiadostí a ďalšie citované úkony vykonané v relevantnom čase, ústavný súd nebadá známky svojvôle či arbitrárnosti tvrdenej sťažovateľom. Naopak, najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu zaoberal argumentáciou o nedostatočne urýchlenom postupe orgánov činných v trestnom konaní a venoval jej z pohľadu ústavného súdu náležitú a dostatočnú pozornosť.

27. Ak sťažovateľ vo všeobecnosti poukazuje na neurýchlený postup orgánov činných v trestnom konaní aj v minulosti, teda ešte pred posledným rozhodovaním o jeho väzbe, ústavný súd konštatuje, že postup orgánov činných v trestnom konaní v danej trestnej veci bol predmetom ústavnoprávneho prieskumu aj vo vzťahu k tomuto obdobiu a ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach vyhodnotil túto námietku ako zjavne neopodstatnenú (pozri napr. uznesenie o odmietnutí vo veci sp. zn. I. ÚS 144/2019, kde túto námietku uplatnil samotný sťažovateľ, taktiež vo veci sp. zn. I. ÚS 203/2019).

28. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že špecializovaný súd nemôže byť viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v predošlom väzobnom rozhodnutí, ústavný súd opätovne poukazuje na to, čo je predmetom jeho skúmania v prípadne namietaného

porušenia práv v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (pozri body 18 až 21 tohto uznesenia). Ak sa sťažovateľ domnieva, že konkrétny názor najvyššieho súdu, či už je pre špecializovaný súd záväzný, alebo nie, je svojvoľný, môže ho napadnúť vo svojej ústavnej sťažnosti. Takto sťažovateľ v tejto svojej ústavnej sťažnosti aj postupoval, keď názor najvyššieho súdu o urýchlennom postupe orgánov činných v trestnom konaní v tomto konaní pred ústavným súdom spochybnil. Ústavný súd preto námietku sťažovateľa o viazanosti právnym názorom vyjadreným v predošlom väzobnom rozhodnutí v situácii, keď sám ústavný súd mal možnosť preskúmať sťažovateľom napádané právne závery, nepovažuje z ústavnoprávneho pohľadu za relevantnú.

29. Sťažovateľ napokon vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu k iným obvineným v tej istej trestnej veci, konkrétne na rozhodnutia sp. zn. 6 Tost 8/2019 a sp. zn. 6 Tost 12/2019 (bez uvedenia dátumu, pozn.), ktorými títo mali byť prepustení z väzby na slobodu.

30. Ústavný súd k tejto námietke sťažovateľa zdôrazňuje, že jeho úlohou v konaní o väzbe nie je preskúmať väzobné rozhodnutia o iných obvinených a ani zjednocovať prípadné odlišnosti v judikatúre najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu v konaní o väzbe je v individuálnom prípade s ohľadom na jeho konkrétne okolnosti vyhodnotiť, či napádané väzobné rozhodnutie napĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. A ako už bolo konštatované, napadnuté uznesenie s ohľadom na tieto požiadavky obstojí.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.B K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

32. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami „o trestnom obvinení“ samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach

alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (pozri rozsudok vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63; tiež I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, III. ÚS 101/2013).

33. Aj túto časť ústavnej sťažnosti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019